

GÓLYABÁL

FARSANG

A KÓRUS GÖDÖLLŐN

MANURANDUSZ

KINTLÉBENTLAKÓ

Gólyatábor

Ismeritek azt a játékot, hogy: Én még soha...-? Én is elmondhattam volna, hogy én még soha nem jártam Zsombokon. Azt sem tudtam, hol van egyáltalán, vagy „mi fán terem”, ahogy a kilencedikesek nagy része sem. Nagy kár lett volna kihagynunk ezt a tábor. Nagy hála a szervezőknek, akik szívüket, lelküket beleadták abba, hogy egy nagyon vagány, felejthetetlen élményben legyen részünk. Leírhatatlan érzéseket váltott ki belőlem a hétvége, amit november 10-12. között szerveztek meg a diákpresbitérium régi (tisztségváltás előtti) tagjai, de nem feledkezhetünk meg a hűséges önkéntesekről sem. Az odaút fárasztó volt és egyben ijesztő is. Pénteken órák után indultunk Zsombokra. A vonat zsúfolásig tele volt, így nemhogy ülőhelyet nem kaptunk, de örültünk, hogy egyáltalán felfértünk. Leszállás után két kilométert gyalogoltunk töksötétben a táborhelyig. Innentől aztán kezdődött az igazi móka. Profi munkát végeztek a szervezők. Rengeteg izgalmas és érdekfeszítő, összehangoló játékkal rukkoltak

elő, amiken mi kitűnően szórakoztunk, és egyre jobban éreztük magunkat. Közös filmesttel zártuk a napot, másnap hatalmasat métáztunk, részt vettünk egy „FaluTour” -on, ami cseles csoportmunka volt, a kézbe kapott feladatok alapján kellett felfedeznünk a falu érdekességeit, emlékhelyeit. Nagyon élveztem a kiscsoportos beszélgetéseket, mikor megnyílhattunk „szüleinknek”. A legizgalmasabb talán a DT-Poly volt. Innen is köszönjük a szervezőknek az ötletes, felejthetetlen csapatépítőt. Eredményes volt, hiszen sokkal közelebb kerültünk egymáshoz e szűk két nap alatt, mint az elmúlt másfél hónapban az osztályteremben. A jövő generációinak csak ajánlani tudom: nehogy kimaradjanak ebből a kalandból, mert majd minimum négy éven át bánni fogják!

Szabó Márk János IX.C

Gólyabál

Görög mitológia, beavatás. Ezekkel a szavakkal tudnám leginkább jellemezni a gólyabálunkat, határozottan olyan élmény lett számomra, amire büszkén és boldogan emlékszem vissza.

De kezdjük a legelején. Amint kialakultak a párok, tűkön ülve vártuk, milyen témát is kapunk majd. Mitológia. Elkezdődött a keresgélés, mindenki a hozzá leginkább passzoló istenséget szeretne volna választani.

Amint lehetett, rohantunk felírni nevünket és az általunk kiválasztott mitológiai lényt. (Ezt lehet szó szerint érteni, így lettünk mi az első sorszámúak.) Bemutakozó szöveg, a tökéletes jelmez megtalálása, ez foglalta le minden gondolatunkat.

Számomra az egyik legizgalmasabb, de egyben legnehezebb része volt a felkészülési folyamatnak a bemutatkozó szöveg megírása, hogy könnyebb legyen elképzelni, itt olvasható a mi bemutatkozó szövegünk:

azt az októberi napot. Hideg volt. De hogy is fázhattunk volna, sok izgalomtól bezsongott diák! Az osztályok átváltoztak szépítkező salonokká, az udvar lett a kifutó. Furfangos feladatok, ének, tánc, csodásan feldíszített udvar, igényes szervezés. Az a sok szebbnél-szebb ruha. Büszkék voltunk magunkra, kizártuk a külvilágot, igazi istenségekké váltunk, csak egy cél lebegett szemünk előtt... A győzelem ízének édeskés csábítása oly erősen vonzotta a diáksereget, hogy hirtelen a legjobb táncosokká váltunk, és tudtuk a 12.-osztály minden titkát. Nevettünk és együtt énekeltünk diáktársainkkal, vagy tippeltük meg, vajon hány ikerpár van a 12. évfolyamon. Adrenalin. Az izgalomtól alig láttuk egymást. Vajon ki nyeri meg végül? Ki lesz a gólyakirály és királynő? Soha nem voltam még olyan büszke magunkra, mint amikor megtudtam, miénk a korona. A többi pedig már igazán történelem. A Refis életünk első fejezete, melyet gyöngybetűkkel véstünk bele életünk könyvébe.

„Szerelmemben és háborúban mindent szabad!
Mondd, mi szabad akkor, ha te vagy a szerelem
megtestesítője?
Te, ki háborúból jön miért vagy oly bizonytalan?
Harcolj most értem, értünk, mindenkor!
Száz csatát megvívтам, de te háború vagy,
Szerelmed láncát kivetted rám.
Száz csatát megvívтál, de győzhetsz majd.
Szerelmem, háború, ez lesz a békéd!”

Gyönyörűen felöltözött diáksereg tette díszessé

Nagy- Kasza Emília IX.A

Interjú a DP elnökével

R: Hogyan tudnád egy szóban leírni az elnökséget?

PD: Méhecskék, akik szorgosan összedolgoznak.

R: Milyen érzés volt, hogy bekerültél a jelöltek közé?

PD: Izgultam, mert többen pályáztunk. Amikor én lettem a befutó, elégedett voltam, és boldog, úgy éreztem, a sok munka meghozta gyümölcsét. Az eufória csak percekig tartott, mert hamar rájöttem, társaim bizalmának meg kell felelnem, úgyhogy az igazi munka ezután következett. Nagyon hálás vagyok minden támogatómnak és az elnökségnek is, akik egyből együttműködőek voltak.

R: A tavaly már elnökségi tag voltál, idén meg elnök. Mi a különbség a két szerepkör között?

P.D: Elnökségi tagként a szerepem az volt, hogy segítsen az elnökség munkáját, minél több feladatot elvállaljak, és a tőlem telhető legjobban végrehajtsam azokat. Elnökként meg, hogy mindent átlássak, szervezzek. Bár egy egész csapattal dolgozunk együtt, de a felelősség mégis az enyém, hisz ha nincs meg köztünk az összhang, az a rendezvényen is meglátszik. Elnökségi tagnak egyértelműen könnyebb lenni, mégis jobban szeretem az elnöki munkakört.

R: A felelősségvállalás mit jelent számodra: terhet vagy motivációt?

P.D: A felelősség persze teher, viszont nem bánom, mert motivál. Ha nem lennék felelős semmiért, valószínű céltalanul telnének a napjaim, amit nem sokáig bírnék.

R: Milyen a csapatod?

P.D: Kreatív és odaadó társak, mindig van kire számítani, és olyan nincs, hogy ne hozzunk össze közösen valami irtó vagányt. A felmerülő hibákat, félreértéseket gyorsan orvosoljuk.

R: Szeretnél-e újítani, vagy inkább a hagyományokat követed?

P.D: Az újítások a fő célom, már eddig is sok új, kreatív programot valósítottunk meg, és a jövőre további terveim is vannak. Szeretnék egy DP kuckót amelyet rendezvényeken is használhatnánk, és csak a miénk lenne. Itt lehetne lazulni, olyan együttléteket szervez-

ni, melyeknek nem gyűlés, hanem baráti beszélgetés hangulata lenne. Azt ajánlom mindenkinek és a jövőbeli elnökségnek is, hogy merjetez változtatni, újítani!

R: Miért jó diákpresbitériumi tagnak lenni?

P.D: Rengeteg tapasztalatot szereznek, megtanulnak szervezni, rendezvényt lebonyolítani, szponzort keresni, pályázatot írni és kommunikálni, sok olyan dolgot sajátítanak el, amelyeknek majd később is nagy hasznát veszik.

R: Hogyan sikerül népszerűsíteni a diákok körében a DP munkáját?

P.D: A változatos programkínálatokkal igyekszünk vonzóvá tenni a tevékenységünket. Hiszen mi ponosan azt képviseljük, hogy közösséggé formálódjunk, hogy a suliba ne csak tanulni járjunk, hanem okosan szórakozni is, hogy jobban megismerjük egymást, találjuk meg mindazt, ami összeköt. Innen is mindenkit biztatok, jöjjetek, és fedezzük fel együtt, milyen izgalmas lehet a DP-s élet.

R: Mi volt eddig a legnagyobb kihívás, nehézség?

P.D: Sok mindenre felkészültem, a munkára, vezetésre és bármire ami a feladatköröm elvégzéséhez szükséges, nem fáraszt a szervezés, utánajárás, csak a személyeskedő kritikus hangot viselem nehezen, főleg, ha igazságtalannak érzem. Márpedig ebben a pozícióban kaptam hideget-meleget tanároktól és diáktársaktól egyaránt. Egyik legnehezebb dolog, mindenkinek megfelelni, ami lehetetlen, mégis erre törekszik az ember.

R: Köszönöm a beszélgetést, és további eredményes munkát kívánok!

Gödöllő

Gödöllő. Meghívás. Kórus. Fellépés. Április 26-28. Ezekkel a szavakkal jöttünk el egy szerda délután kórusról. Mindenki izgatott volt, de leginkább a 9. osztályosok, mivel ők tavaly még nem vehettek részt ezen a már hagyománnyá vált eseményen. Vajon én mehetek? Sokukban merült fel a kérdés. De miről is van szó? Miért megy a kórus pont Gödöllőre fellépésre? A volt igazgató úr, dr. Székely Árpád világosított fel minket ezzel kapcsolatban. A Gödöllői Református Líceum testvériskolánk lett, mondhatni egy véletlen folytán. Még a „rég szép időkben”, ezelőtt sok-sok évvel, a kórus meghívást kapott Budapestre egy fellépésre, és a szállást Gödöllő biztosította. A probléma csak az volt, hogy Gödöllő erről mit sem tudott. Egy nap alatt mégis megszervezte a város kórusunk elszállásolását. Hát így kezdődött minden. Tavaly ez a hagyomány, egy kis szünet után, újra beindult, és a kórussal elutazhattunk Gödöllőre. A Gödöllői Református Líceum minden évben megszervezi a Líceumi Napokat, ennek keretén belül léphettünk fel mi is. Ilyenkor különféle előadásokkal szórakoztatják a közönséget a gimnázium diákjai: láthattunk zongoramű-

vészt, néptáncegyüttest, légtáncost, bűvészt, kabarét, diákok és tanárok előadásában, 200 tagú kórust, zenekarokat. Talán a legérdekesebb az egészben a szállásunk volt, mert családok fogadtak be minket, így még közelebb kerülhettünk vendégfogadóinkhoz. Kivétel nélkül minden család kedves volt, és mindent megtettek, hogy jól érezzük magunkat városukban. A család fiataljai körbe vezettek a településen, megmutatták a helyeket, amelyeket érdemes látni, és főleg, ami a fiatalokat érdekli. Talán így több mindent jegyeztünk meg Gödöllőről, mint például egy idegenvezetés során az egész csoporttal együtt. Persze ebből sem maradtunk ki, ami által kicsit szakszerűbben hallhattunk a város történetéről, érdekességeiről. Pénteken finom ebéddel vártak minket, majd a próba után átöltöztünk és elkezdődött a műsor. Utolsóknak léptünk fel. Az érzés leírhatatlan, amit a hatalmas taps közepette éreztünk mindannyian, a tanárnővel együtt. Táncházt zárta az estét, ahol megmutathattuk erdélyi örökségünket tánc téren is, majd mindenki a saját családjával hazament. Másnap elvittek minket a visegrádi várba és Szentendrére. Szerintem mindenki nevében elmondhatom, hogy emlékezetes nap volt, sokat tanultunk, sok szépet láttunk és sokat szórakoztunk együtt. Vasárnap, hálánkat nem bírva kifejezni a családnak befogadásukért, elbúcsúztunk tőlük, és haza indultunk. Lehet, külső szemmel úgy tűnik, mintha egy átlagos kirándulás, fellépés történt volna Gödöllőn. De ennél sokkal több volt. A buszozás, a sok program, a séták, az előadások, a fellépés, egyszóval az együttlét ezt a kis csoportot, amit kórusnak hívunk, és ahova olykor nem nagy kedvvel megyünk hétfő és szerda délutánoként, összekovácsolta, jobbra tette. Új embereket ismertünk meg, akiket bár addig is láttunk már, de most még a nevüket is megkérdeztük. Megismerhettük barátaink és tanáraink egy másik arcát. Új barátságok alakultak ki. Hát ezért izgatott minden kórustag áprilisban. Ezért volt a nagy munka, amit befektettünk. Köszönjük Antal Zsuzsanna tanárnőnek, hogy annak ellenére, hogy nem mindig vagyunk a legodaadóbbak, ő kitart mellettünk, és bízik bennünk. Nélküle ez a fellépés nem jöhetett volna létre. Ugyanakkor köszönöm a kórusnak is, hogy tényleg odatettük magunkat. És köszönöm mindenkinek, aki lehetővé tette számunkra ezt a kirándulást, ezt a csodás élményt.

Végh Ervin XI.C

Kintlakók- Bentlakók éjszakája

2024. február 2-án a refi DP megszervezte a kintlakók-bentlakók éjszakáját. Mivel ez volt az első alkalom, hogy részt vettem egy ilyen programon, nem tudtam, mire számítsak, viszont örülök, hogy jelen voltam. Mielőtt elkezdődött volna, mindenki re-

gisztrált, utána a díszteremben gyülekeztünk, ahol a szervezők köszöntöttek, és csapatokba osztottak. Ezután elkezdődött az első program. A feladat az volt, hogy mézeskalácsból építsük meg a DP nyaralóját saját elképzelésünk szerint. A csapatunk jól szórakozott, miközben próbáltuk összeállítani a házunkat. Ezt követően jött a tánc és a karaoke, amit nagyon élveztem, jó volt a hangulat, sokat nevettünk. Vacsora után indult a bújócska. Először a DP egyik tagját kellett megkeresnünk. Nem hiszem, hogy eltelt 5 perc, és a bújó már elő is került. Ezután csapaton belül ki kellett választani egy hunyót, így folytatódott tovább

a bújócska. Bár hamar rámtaláltak, nagyon izgalmas volt látni, ahogy a kihalt sulis folyosóin és az üres osztálytermekben mindenki kereste a bújóhelyét. Még négy kört játszottunk, és utána kezdődött a filmnézés. A film után éppen aludni készülődtünk, amikor váratlanul berontottak a szervezők, és behívtak mindenkit a tornaterembe, ahol elkezdődött az utolsó program. Az volt a feladatunk, hogy minél több ruhadarabot vegyünk fel, majd egy akadálypályán átfussunk, és miután visszaértünk, egy másik csapattársunk kellett felvegye ugyanazokat a ruhákat, amiket mi levetettünk. Persze mindez időre ment, és így a hangzavarban és a rengeteg nevetésben, teliesen feloldódott a hangulat.

Ezt már csak az eredményhirdetés követte, utána tényleg mind álomba merültünk. Izgalmas, érdekes, szórakoztató együttlét volt, mely során jobban megismertük egymást, és kintlakó, bentlakó közelebb került egymáshoz. Várjuk a következő hasonló rendezvényt!

Szalma Tímea X.C

Farsang 2024

Idén is, mint minden évben a 10. évfolyam szervezte a farsangot a refiben. Az eseményre február 15-én került sor, de az előkészületek már legalább két héttel

korábban elkezdődtek. A szervező évfolyam kiválasztotta a tematikát, ami most a 20. század korszakai volt, utána pedig témákat választottunk a címhez. Sorshúzással dőlt el, ki mit fog a nagy napon előadni. Mi igazi kaszinói hangulatot varázsoltunk a színpadra. Bár a szervezők előadását nem pontozzák, de jutalmunk a fergeteges taps volt a közönség részéről. A jeleneteket a zsűri pontozta, az értékelésnél minden csapatot megdicsért, de a pálmát a 9. C osztály vitte el, akik

gólyamivoltuk ellenére vagy talán éppen azért, szinte teljes létszámban vettek

részt a produkcióban, amely a 2000-es évek zenei stílusát idézte.

Én, mint egyik szervezője az alkalomnak, tapasztalataimat szeretném megosztani veletek. Egy farsangi ünnepségen olyan szórakoztató tevékenységekkel gazdagodhatsz, mint a jelmezversenyek, tánc a vidám zenére, az ízletes ünnepi finomságok kóstolgatása, a játékok valamint a barátokkal való társalgás. Ez egy nagyszerű lehetőség arra, hogy elengedd magad, kreatív légy és maradandó em-

keket szerezz. Ilyenkor el lehet lazulni, szórakozni, és élvezni a közösséget és a hangulatot. Mindenképp megéri az ilyesmibe bekapcsolódni, kicsit kimozdít a komfortzónádból, kiszakít a monoton hétköznapiokból.

Igyekeztünk mindenki számára emlékezetessé tenni a napot.

A szervezés nem volt egyszerű, érdekes volt a párhuzamos osztállyal együtt dolgozni, de úgy érzem, jól sikerült. Persze, fejlődni mindig van hova, már alig várjuk, hogy jövőre megszervezzük a Mikulásosztást!

Gombár Adél X.A

Március 15-i megemlékezés

Március 15-e a modern parlamentáris Magyarország megszületésének és az 1848-as forradalomnak a napja, amelynek célja a Habsburg-uralom megszüntetése, a függetlenség és az alkotmányos berendezkedés kivívása volt. Március 15-e a magyar szabadság szimbóluma. Azt üzeni számunkra, hogy mindig álljunk ki bátran igazunkért, tegyünk meg mindent szabadságunkért, ne fogadjuk el az elnyomást és a szolgaságot. Ezen a napon a lángelkű, bátor ifjúságot is éltetjük.

A megemlékezés idén is ünnepi felvonulással kezdődött, a tömeg zenei kísérettel vonult a Szent Mihály-templomban szervezett ünnepélyre. A kórus is csatlakozott a menethez, kezünkben zászlót vittünk, keblünkre kokárdát tűztünk, dúdoltuk a dalokat, és átéreztük a márciusi ifjúság lelkesedését.

Aztán bevonultunk a zsúfolásig telt templomba, ahol együtt énekeltünk a János Zsigmond Unitárius Kollégium kórusával, Antal Zsuzsanna zenetanárnőnk karvezetésével. Már a próbák is jó hangulatban teltek, sokat készültünk, hogy a nagy napon tökéletes legyen az összhang. Az Édesanyánk, szülőföldünk, az Ima a hazáért valamint az Ének Szent István királyhoz műveket énekeltük.

Hatalmas élmény megélni újra és újra a Kolozsvári Református Kollégium diákjaként, kórustagként, tiniként, osztálytársaimmal, évfolyamtársaimmal és a licis barátaimmal együtt ezt a csodás nemzeti ünnepet. Minden alkalommal hatalmasat dobban a szívem március 15-én, hogy én is magyar lehetek itt ebben a közösségben, ahol mindenki értünk van, mi egymásért, és elmondhatjuk hangosan: „SZABADSÁG, EGYENLŐSÉG, TESTVÉRISÉG!”

Varró Eszter IX.C

Nyílt nap a protestáns teológián

8. osztályos korom óta vonz a lelkészi pálya, és érdekel a teológia, főként ezért lettem a Kolozsvári Református Kollégium tanulója. Amikor a napokban Tasnádi István iskolalelkész szólt, hogy nyílt nap keretében betekintheünk az intézmény mindennapjaiba, azonnal jelentkeztem. Március 8-án 154 diák társaságában megismerhettem azt a világot, amelyet a nyílt napig a jövőm lehetséges helyszínének tartottam, azt követően pedig egy befogadó és támogató családként gondolok a Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézetre, amelynek mindenképp a hallgatójává szeretnék válni.

Szívélyes fogadtatás után a nyílt nap egy áhítattal kezdődött, ahol Telegdi István hatodéves teológus hirdette az ígét. A lelkészi hivatás választásának okait fejtegető áhítat egyrészt követhető volt, másrészt megtálatam magam benne. Megragadott, hogy a gondolatmenet hangsúlyozta a teológia egyik legfőbb feladatát: “az ó és az új, a kétezer éves Biblia és a modern világ összekötését”. Ezt sikerült gyakorlatba is helyezni, mivel modern ifjúsági énekek és orgonával kísért dicséretetek egyaránt jelen voltak az áhítaton.

Kovács Sándor rektor köszöntője után Kató Béla, az Erdélyi Református Egyházkerület püspöke mesélte el személyes életútját, az őszinteség és a közvetlen stílus igazán inspirálóvá és hitelessé tették az elbeszélést.

Belátást nyertünk a teológusok szociális és akadémiai mindennapjaiba: részt vettünk két teológiai próbaórán, és körbevezettek bennünket a Teológiai Intézet épületében. A próbaórák egyaránt voltak hasznosak és élvezetesek. Kató Szabolcs Ferencz a Mózes első könyvének hangsúlyjaival tette szemléletessé, hogy egy bibliai történet átlátásához érdemes

azt teljes egészében kiolvasni. Simon János lelkipásztor interaktívan és személyes tapasztalatok alapján is adott tanácsokat a szülőkről való helyes leváláshoz, a bibliai tanítást pszichológiai szempontból is megközelítette. Mindkét próbaóra ígéretesnek állította be a teológiai oktatást; türelmetlenül várom, hogy hallgatóként vegyek részt az órákon.

Az utolsó mozzanat az épület bemutatása volt. Meglepett, mondhatni kellemes csalódás volt látni, milyen remek körülményeket biztosít a Protestáns Teológia: kitűnő konditerem, otthonos bentlakás, gazdag könyvtár és nem utolsósorban sok-sok humoros becenévvel ellátott közösségi zug, amelyek mély beszélgetéseknek meg jelentős eseményeknek biztosítanak helyszínt, pl. “A fekete lyuk”, ami min dent elnyel, ami ott elhangzott.

Eddig is tudtam, hogy érettségi után lelkésznek tanulok majd, de ez a látogatás még jobban megerősített szándékomban. Az viszont a nyílt nap fergeteges sikerét igazolja, hogy néhány diáktársam őszintén elmondta, hogy eredetileg csak azért iratkoztak fel, hogy ellőgjanak egy tanítási napot, de a bemutatót követően komolyan elgondolkoznak azon, hogy a teológián folytassák tanulmányaikat. Jómagam a nyílt nap végi online kiértékelőben a “Szeretnék-e majd a Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézetre felvételizni?” kérdésre magabiztos “Igen”-nel válaszoltam. Mindannyiunk nevében köszönöm a lehetőséget!

Echard Roland X.A

Maturándusz

Az ember valamiért mindig azt hiszi, hogy végtelen az ideje. Mi is így hittük egytől-egyig. Még két hónap volt a szalagavatóig, aztán már csak egy, az idő felgyorsult, és hirtelen szembesültünk a valósággal: most a mi nagykorúsításunk következik. A nagy sürgés-forgásból észre sem vettük, hogy ez már az utolsó iskolai ünnepélyünk a ballagás előtt.

A legtöbben együtt készülődtünk. Ha valaki megemléltette, hogy nemsokára ballagunk, rögtön elhallgattattuk. Nem sírhatunk, nem kenődhet el a sminkünk. Megfogadtuk magunknak, majd ahogy illik, meg is szegtük. Legtöbben, azt hiszem, már a prédikáció alatt elérzékenyültünk. Értékek vagyunk, és értékeket kell teremtsünk. Egy mondatban talán ez volt a lényege, legalábbis engem ez fogott meg benne a legjobban. De ez a mondat azok közé tartozik, amit az ember nehezen hisz el, de mindennél jobban szeretne elhinni. És így, a szüleink előtt állva, az életre szóló döntések pillanatában szükségünk volt arra, hogy elhiggyük. Ugyanúgy, ahogy szükségünk volt az igazgató úr tanácsaira és jókívánságaira is.

„Mi most harminckilencen/ Így együtt/ Ugyanannak a számlálónak/ A nevezői...” Hangzottak el Ágai Ágnes sorai Daróczi Bíborka szájából. Ismét megszegtük a fogadásunkat. A könny 39 helyett 58 szempár sarkán készült kibuggyanni, vagy már patakokban folyt lefelé. Ugyanilyen tükröt tartott a bejárt utunkra Mészáros Erzsébet beszéde. Az egymás iránti hála túlcsordult az immár nagykorú szívünkben.

Ezután átvettük a nagykorúsítást bizonyító okleveleinket, megkaptuk a kreatív és egyben szívemelengető ajándékainkat a 11. -esektől, és megnéztük az előadásukat. A könnyeket a nevetés váltotta fel. Rájöttünk, hogy ugyanúgy, ahogyan a prédikációban említett regényben (Iskola a határon), nekünk is sikerült egy külön nyelvet kifejlesztenünk. Vicceket, szófordulatokat, szokásokat, amit más nem érthet. Ahhoz meg kellett volna élnie velünk ezt a négy évet.

„Azért vannak a jó barátok, / Hogy a rég elvesztett álmot/ Visszahozzák néked majd egy szép napon.” Csendült meg a terem, majd átmentünk az iskolaudvarra, és következett a nap fénypontja. Hosszú fehér ruhák, olykor botladozó, de rendkívül izgatott lányok, csokornyakkendős fiúkba karolva. A több hónapnyi munka után mesébe illő hangulatot teremtettünk az iskola udvarán. A pillanat varázsában olyan lépéseket, alakzatokat valósítottunk meg, amelyekről a próbákön még nem is álmodhattunk. Lebegtünk és szárnyaltunk. Megtáncoltattuk a büszke apukákat és anyukákat is. Végül pedig eltáncoltuk még egyszer a koreográfiát, mert belőlünk sosem elég.

Ahogy a zene és a kezdeti drukkk lassan elhalt, egyre hangosabbá vált a hasunk korgása. Így vacsorával zártuk ezt a rendkívül izgalmas és érzelemviharos

napot. Mind az 58 végzős nevében beszélek, amikor azt mondom, hogy ez a nap mindannyiunkban mély nyomot fog hagyni. A tanácsok, a jókívánságok, és a színpadon érzett hála életünk végéig velünk lesz. Eltesszük a rossz, esetleg magányosabb percekre, hogy majd előhúzza ebből épüljünk és növekedjünk.

Kürti Bíborka XII.A

Diákcseré, iskolacsere, életcsere

Gondolkodtál már azon, hogy cserediák légy? A Kolozsvári Református Kollégium tizedikes és tizenegyedikes diákjai minden évben leadhatják pályázatukat, ha szeretnének részt venni a programban. Az érdeklődőket nyolc magyarországi iskola várja, ahol egy hetet tölthetnek a szerencsések: Debrecenben, Gödöllőn, Hódmezővásárhelyen, Kiskunhalason, Miskolcon, Pápán, Sárospatakon vagy Tatán. Ez a több évtizedes múltra visszatekintő gyakorlat a koronavírus-járvány miatt félbeszakadt, de 2023-tól a program újraindult. Kétszer is volt szerencsém cserediáknak lenni. Először Gödöllőre, másodszor pedig Tatára utaztam. Akár ijesztőnek is tűnhet teljesen új helyre és társaságba csöppenni, főleg azoknak, akik hozzám hasonlóan kicsit zárkózottabbak. Tapasztalataim szerint nincs ok félelemre, mind a diákok, mind a tanárok, illetve a vendéglátók nagyon befogadóak és kedvesek, nem idegenként kezeltek, hanem úgy, mintha mindig is középük tartoztam volna. A cserediákság fő programja a tanórákon való részvétel. Bár ilyenkor tőlünk nem kéri számon a leckét, mégis úgy gondolom, hogy érdemes figyelemmel követni az órákat, hiszen a mi tantervünk eltérő a magyarországiakétól, így új, érdekes információkra is szert tehetünk. Reál-természettudomány szakosként egyértelműen az ehhez kapcsolódó tanórák érdekelnek a legjobban. Érdekes volt megfigyelni: bár előfordul, hogy ugyanazt tanuljuk, mégis egy-egy feladatot más módszerrel oldunk meg, másképpen nevezünk vagy jelölünk például egy-egy fizikai mennyiséget. De nem csak a reál tantárgyaknál figyelhető meg ez az eltérés, a történelmet is más szemszögből, behatóbban tanítják. Nekem kifejezetten tetszett, hogy Magyar-

országon is nagy hangsúlyt helyeznek a diákok lelki nevelésére is, mindkét helyen a napot reggeli áhítattal kezdik, amit Tatán minden reggel más személy tart: helyi vagy környékbeli lelkészek, tanárok, de még diákok is. Olykor hangszeres kíséretű énekek is felcsendülnek a tanárok és diákok jóvoltából. A tanórák mellett a cserediákoknak különböző programokat, például kirándulásokat szerveznek, bemutatva a környék látnivalóit és érdekességeit. Nekem nagyon tetszenek a régi kastélyok, így a Gödöllőn található Grassalkovich-kastélyt és a tatai Esterházy-kastélyt is érdeklődéssel térképeztem fel. Cserediákságom alatt még ellátogattam Visegrádra, Esztergomba, Szentendrére, illetve többször is a budapesti Nemzeti Színházba, és bár ezek a helyszínek kissé távolabb estek, de Tihanyra és Balatonfüredre is elutaztam, ami számomra nagy élmény volt, korábban ugyanis csak egyszer jártam a Balatonnál, és jó volt feleleveníteni az emlékeket. A tatai és a gödöllői iskola sem rendelkezik saját bentlakással, így mindkét alkalommal családomnál szállásoltak el. A Tatán töltött egy hétben nemcsak az ottani iskola diákjává váltam, hanem az engem befogadó család háromévesének a „nővérévé” is, ami számomra teljesen új élmény volt, ugyanakkor nagyon megszerettem az egész családot. Ha tehát korombeli olvasóként kétségeid vannak, hogy érdemes-e kipróbálni a cserediák létformát, azt tanácsolnám, hogy aggodalom nélkül vágj bele, ne habozz!

Nagy Anita XI.C

Felfedezni Bukarestet

Csomagjainkat a szálláson hagyva elindultunk városlátogatásra: szemügyre vettük a történelmi központot és országunk közhatalóságainak épületeit, ahol a mindennapi életünkről döntenek. Megtekinthettük a Victoria-palotát, a kormány székhelyét. Kiderült, hogy itt döntenek életünk sok lényeges kérdéséről, például, hogy diákként kapunk-e, vagy sem tízórának kekszet, gyümölcsöt az iskolában. Nem volt túl megnyugtató szembesülni azzal, hogy a kormánypalota műemlék épülete földrengés esetén kiemelten omlásveszélyes... Külső és belső pompájával lenyűgöző látvánnyal szolgált a Győzelem sugárúton elhelyezkedő Athenaeum, amit talán Bukarest ékkövének is nevezhetnénk. Meglepetéssel hallottuk, hogy ez a történelmi freskókkal díszített, márvánnyal teli, hatalmas ingatlan mindössze két év alatt épült fel közadakozásból, amelyet ezzel a népszerűvé vált szöveggel hirdettek meg: „Dați un leu pentru Ateneu!” Akkoriban 1 lej soknak számított, mivel az érme ezüstöt is tartalmazHálókocsikban utazni Bukarestig már önmagában élményszerű tizedikesként – ráadásul az ott töltött két nap alatt meglepetésszerű volt felfedezni a főváros érdekességeit. (A 19. század utolsó évtizedeiben emelt Athenaeumot felavatták ugyan két évvel az építkezés kezdete után, de a munkálatokat később is, összesen több mint tíz évig folytatták – szerk. megj.) Ezután megnéztük a főváros legrégebbi közkertjét, a Cișmigiukertet, majd a hosszú sugárutakat róttuk, amíg meg nem pillantottuk a parlament palotájának hatalmas épületét. Talán mindannyiunkban leginkább az a sztereotípiát élte, hogy ebből a szürke épületből csak hidegség árad, főleg a kommunizmus éveinek hatása miatt – ehhez képest úgy érzem, kellemes meglepetéssel szolgált mindnyájunknak.

Ahogy áthaladtunk a hatalmas báltermek, dísztermek, fogadótermek, aranyszállal hímzett függönyökkel, hatalmas szőnyegekkel díszített folyosók, díszlépcsők során, néhány helyiségben szinte mesebeli kastélyban érezhettük magunkat. Megismertük, hogyan születnek a törvények: a törvénytervezeti javaslatot a parlamenti szakszabványok véleményezik, aztán a parlamenti frakciók kifejezik támogató vagy elutasító szavazataikat, majd a tervezetet közvitára bocsátják, és szavaznak róla a plénumban. Az utóbbi két szakasz munkálatainak mi magunk is tanúi lehettünk, feltehetjük kérdéseinket a politikáról, majd beszélgettünk többek között a hazai környezetvédelemről, védett állatokról, természetvédelmi területekről. Ezt követően lelépcsőztünk az étkezdébe, amely az épület korábbi fejedelmi pompájától eltérően teljesen más stílusjegyeket képvisel ugyan, de igazán ízletes háromfogásos ebéddel szolgált. Utolsó napunkon a helyi tömegközlekedést igénybe véve jutottunk el a Cotroceni-palotába: lenyűgöző termeiben akár XIV. Lajos korabeli francia kastélyba képzelhettük magunkat. Megtudtuk, hogy 17. századi építések monostornak szánták, később hercegi és királyi palotaként, a kommunizmus éveiben pionírpalotaként szolgált. A második világháború előtt ez volt Románia trónörökösének hivatalos otthona, amit beszűkült a titkos folyosók és lépcsők hálójával. Jelenleg a palota egyik szárnyában Románia elnöki hivatala működik, másik része múzeum. Összességében nagyon jó tapasztalat volt a bukaresti látogatás, ami sokkal több meglepetéssel szolgált, mint amire számítottunk!

Echard Roland és Demeter Nimród X.A

Három perc az élet

Az Édes anyanyelvünk vetélkedő margójára

Minden igazi öröm váratlan öröm. Amikor nem akarod, nem görcsölsz rá, nem tudsz róla, mégis, egyszerre csak ott van. Vagy már ott is volt régen, csak nem vetted észre. Ott volt benned, csak még nem tudott felszínre jönni. Olyan ez, mint a véletlenszerű séta, rögtönzött látogatás, tervezetlen utazás vagy a váratlan siker.

Az Édes anyanyelvünk nyelvhasználati verseny Kárpát-medencei döntője október 13-án Sátoraljaújhegyen, a Kossuth Lajos-gimnáziumban kezdődött. Első nap zajlott az írásbeli forduló, ami nem csupán a helyes nyelvhasználat gyakorlatiassága köré épült, hanem az illem és magatartáskultúra fontosságára is felhívta a figyelmünket. A feladatok megértése és azok megoldása nem okozott különösebb gondot a versenyzőknek, minden évfolyam számára hozzáférhetőek voltak. Ez mindössze három órát vett igénybe, amit igyekeztem én is a legpontosabban kihasználni. A délután során ki a Magyar Nyelv Múzeumának csodáját tekintette meg, ki a Zempléni Kalandpark rejtelseibe vetette magát.

Másnap került sor a verseny szóbeli fordulójára, ahol négy téma közül kellett kiválasztanunk a számunkra legkézenfekvőbbet. Azt mondják, ilyenkor előnyös olyat választani, amihez érzed, hogy tudsz valami újat mondani. De újat mondani nehéz. Különösképpen akkor, ha csupán húszperces felkészülési idő van. Remegtek a lábaim, a pulzusom már a második világ körüli útját járta, és a fejemben is kavargtak a gondolatok. „Három perc az élet” – gondoltam, és elkezdtem a beszédem. Rengeteget gyakoroltam, hogyan kell felépíteni szónoki beszédet, mik a retorika sajátosságai és mitől válik hitelessé a mondandóm. Igyekeztem ügyelni a precizításra, a megjelenésemre, a mérsékelt gesztikulációra, minden apró dologra, ami mozgott vagy lélegzett körülöttem, s majdnem elfelejtettem élvezni mindazt, amit csinálok. A jó dolgok általában ilyenek, sokáig készülünk rájuk, izgulunk miattuk, de a nagy izgalomban sajnos elfelejtjük megélni őket. Mire pedig feleszmélünk, már a fényképeket nézegetjük.

Ezalatt a néhány nap alatt a funkcionális tudás gyarapítása mellett maradandó kapcsolatokra is szert tehettem. Büszke vagyok arra, hogy vannak még fiatalok, akik fogékonyak a szép beszédre, nagy célok hevítik őket és az örökkévalóságra gondolnak. Nem szeretem azt mondani, hogy a fiataloké a jövő, inkább a fiatalság maga a jövő. Meggyőződésem, hogy általunk szebbé válhat a világ, ha észrevesszük, hogy mások is élnek a Földön rajtunk kívül, és amit teszünk, azt nem csupán magunkért, hanem másokért tesszük. Talán sosem leszek képesek kellően kifejezni a hálámat Rácz Melinda felkészítő tanárnőmnak, aki elindított, és kitartóan végigkísért ezen az úton. Az ő segítségével, szeretete és következetessége mutatta meg nekem, hogy van miért és kiért küzdeni, hogy az értékeinket nem másoktól kapjuk, azok eredendően bennünk vannak. Megtanított arra, hogy jelentéktelen gesztus, apró figyelmesség, csekély törődés boldogabbá teheti az ember életét.

Ha valaki megkérdezné tőlem, mi jelentette számomra az igazi örömet: ezt a nyelv- és beszédművelő versenyt mondanám. Hiszem azt, hogy vannak helyek és történetek, amelyek várnak ránk valahol, mint

valami kis titkos, ismeretlen szertők, és amikor rájuk bukkanunk, rájövünk, hogy mi hiányzott addig az életünkből.

Kádár Boglárka XII.C

Szépen beszélni magyarul

Idén már a 28. Aranka György nyelv- és beszédművelő versenyt szervezték Kolozsváron, az Apáczai Csere János Elméleti Líceumban, ezen versenyzőként én is részt vehettem a Szép magyar beszéd kategóriában, és továbbjutottam a Kárpát-medencei döntőbe. Ezt a gyönyörű Győrben tartották, amely – hogy felkészítő tanárnőmet idézzem – olyan, mint egy ékszerdoboz, teli csupa értékkel és szépséggel.

A verseny felosztásával idén találkoztam először: három kategóriában mérkőzhetnek meg a diákok – az Édes anyanyelvünk esetében szónokolni kell, a Versben bujdosó a versmondókat várja, a Szép magyar beszéd pedig szövegek értő és értető olvasását kéri számon.

A vetélkedőre tetszésem szerinti szöveget kellett kiválasztanom, felolvasásakor a szavakat szépen, tisztán, artikuláltan kiejtve közvetítenem, helyesen hangsúlyozva a lényeges információkat, hogy a közönség megértse azokat anélkül, hogy látná a szöveget. Ugyanakkor ismeretlen szöveget is fel kellett olvasni, amelyhez 15-20 perc felkészülési idő állt rendelkezésünkre. Írásbeli feladatokat is kaptunk, egy részük szövegértelmező gyakorlat volt, a másik részük pedig szövegjelölés. Erre a módszerre az iskolai keretek között nem szokott hangsúly kerülni, lényege, hogy egy szövegrészletben be kell jelölni a hangsúlyos, hangsúlytalan szavakat és a szüneteket. A tapasztalat szerint ezt sok gyakorlással lehet elsajátítani. A Kárpát-medencei döntőn az írásbeli feladat kizárólag ilyen gyakorlatokból állt.

Az esemény nemcsak arról szól, hogy megmutatjuk a tudásunkat,

laljuk magyarságunkat, nyelvünket, megmutathatjuk: fontos az, hogy magyarok vagyunk, és nyelvünk szépségét nem akarjuk elveszíteni. Részben a közös érdeklődésből fakadóan is sok barátság alakul ilyenkor, amelyek akár életre szólóak is lehetnek. Jómagam úgy éreztem, hogy egy nagy „családba” kerültem, befogadó, megértő és szerető emberek közé, akik az enyémhez hasonló céllal érkeztek. A verseny érdekessége, hogy a végén nem sorrendi helyezést érnek el a diákok, hanem különféle díjakat és elismeréseket kapnak, amelyek még inkább részvételre ösztönöznek. Iskolánkat, a Kolozsvári Református Kollégiumot ketten képviseltük, Tárkányi Anna a 12. A, jómagam a 9. A osztályból. Erdélyből összesen kilencen vettünk részt a Kárpát-medencei döntőn, ahol Anna különdíjat kapott. Óriási élmény volt eljutni Győrbe, nemcsak életre szóló emlékeket, de rengeteg barátot szereztem, és sokat tanultam, fejlődtem. Rendkívüli verseny volt, rendkívüli emberekkel, rendkívüli helyen.

Szántó Bíborka IX.A

„Széthullt világban egybe lenni...”

Általános jelenség, hogy az ember csak éli az életét, mint egy beüzemelt robotpilóta, és azon tűnődik, miért lehangolt, csalódott és elkeseredett. Az őszinte érzelmek teljes kizárásával vagy megtagadásával kíván élni, s bizonyos társadalmi normáknak igyekszik megfelelni, amitől azt hiszi, beilleszkedhet majd a környezetébe. Egyszerűen elutasítja és megfosztja magát a pozitívnak tartott értékektől: a kíváncsiságtól, a rácsodálkozástól, a szeretettől, az összetartozástól. Egyedül próbál mindenhol minden lenni, és a végén önmagát sem találva sehol sincsen. Pedig elég lenne csupán körültekintenie, észrevennie a csodákat, vagy belépnie a refi dísztermébe, és rájönne, pont ott van, ahol lennie kell, azokkal, akik befogadják és elfogadják.

Május 27-én került sor iskolánk dísztermében a József Attila tematikájú projektbemutatóra, ahol Rác Melinda magyartanárnőnk társaságában a teljes XII. évfolyam jelen volt. Az utolsó magyar csoportmunka. Mérföldkő. Sosem gondoltuk volna, hogy egyszer elérkezünk ehhez a pillanathoz is. Amikor áprilisban megkaptuk a projektkiírást, nem voltunk túl lelkesek, éreztük, ahogy eláraszt a sok teendő, s ránk nehezedik a teljes világ. Érettségi előtt egy hónappal József Attila-projekt? Minden diák rémálma valósággá vált. És még jegyzőkönyvet is kellett küldözgetnünk a csapat heti munkájáról, összesen háromat. **Reggel ugyan még nem nevezünk semmilyen jeles napnak a máj, estére mégis ünnepelt lelkünk az áhítattól** – mondták diáktársaink.

A terembe belépve mind éreztük a borzongást a bőrünkön. Volt bennünk egy lappangó kíváncsiság, s úgy foglaltuk el helyünket, mint a kalandvagyó felfedezők. Napjainkban nehéz egy diákot csodálkozásra készíteni, s olyat mutatni neki, ami a fölfedezés örömét keltse benne. Vártunk valamire, még magunk sem tudtuk, mire. Kérdések, válaszok, kérdések, válaszok. Csönd. Nem tudtuk, mire számítsunk, mi lesz a nap végi jutalom. **Kongó terem, izgatott tekintetek, mély levegő, feszültség. Áron lába kalapált, ahogy a szívünk is.** Majd elkezdődött. A kisfilmek, a videók, képregények és posztermontázsok kavalkádjában találtuk magunkat. Mindenki más szempontból közelítette meg a témát, olykor tátott szájjal néztük, hogy mire képesek a diáktársaink. A rejtett tehetségek tavában úsztunk, s rácsodálkoztunk, mennyi kincs lapul a végtelen mélységben. Nem

csak a tanárnőnk, talán még maga a költő is büszke lenne, látva a sok kis buzgó fiataalt, akik levetkőzve gátlásaikat és feltárva szívüket, egy csöppnyi mennyországot teremtettek. Mindenki percek alatt feloldódott, átadtuk magunkat az élménynek. Öröm volt figyelni évfolyamtársaink egy-egy elnyomott mosolyát, összenézését, vagy a szemekben egyre sűrűbben gyülekező könnyeket. Lestük a tanárnőnk arckifejezéseit, **a csillogó tekintetét, ahogy gyönyörködött végzős diákjai utolsó közös projektjében.** Peregetek a percek, s mi csak a saját önfeledt pillanatunkat éltük. Önfeledt, mert abban a pillanatban már teljesen elfelejt-

keztünk magunkról, teendőinkről, nyugtalanságainkról, és az örökkévalóságra gondoltunk. Védve éreztük magunkat, távol a világ zajától. Majd következett a tetőpont, a végét egy közös zenéléssel, énekléssel zártuk. Az arany hangok csak úgy pattantak a díszterem falai között. **Meghiűtség, libabőr, egy könnycsepp, meg még egy. Ölelés. Majd újra csönd.**

Hogy ezek mi vagyunk-e? Akik egy percre lehozták a csillagokat? Én inkább azt mondanám, mi csupán megfogtuk a tanárnő kezét egy pillanatra, és ő felrepített minket a csillagok közé, a magasba. És ez volt az, ami összegyűjtött 58 diákot a széthullt világban egybe lenni.

Kádár Boglárka XII. C és Kürti Bíborka XII.A

Vigyázz, kész, verseny!

A 2023-2024-es tanévben is sok tanulmányi versenyen vettek részt diáktársaink. Szívből gratulálunk minden szorgalmas és törekvő diáknak!

•ICYS (Ifjú Kutatók Nemzetközi Konferenciája)

Balog Dóra és Végh Ervin XI.C II. díj a plakát kategóriában és III. díj a bemutatóra

•Gelei József Országos Biológia Tantárgyverseny megyei szakasz

Lukács Ingrid IX.C I. díj

Szabó Márk IX.C III. díj

Végh Ervin XI.C II. díj

Nagy Boglárka XI.C I. díj

országos szakasz

Nagy Boglárka XI.C I. díj

•Nyárády Erazmus Biológia Tantárgyverseny megyei szakasz

Nagy Boglárka XI.C I. díj

•Povestile Cangurului-megyei szakasz

Daczó Antónia IX.C I. díj

Korpos Eszter IX.C II. díj

Bálint Bartha IX.C dicséret

Echárd Roland X.A I. díj

Palkó Emma Tímea X.A III. díj

Szőke Dóra X.C II. díj

Ilutiu Dóra X.C III. díj

Furu Dorottya X.C III. díj

•A Mi Olimpiánk-sportolimpia

Lukács Tímea IX.C Dicséret

•Xántus János Környezetédelmi Vetélkedő

Ladányi Laura, Bartha Margaréta, Hatházi Erik,

Szász Szilárd X.C III. díj

Lukács Tímea, Korpos Eszter IX.C 6. hely

•Aranka Görgy Nyelv- és Beszédművelő Verseny országos szakasz

Moldován Tamara IX.C II. díj

Péntek Balázs XII.A dicséret

Tárkányi Anna XII.A dicséret

•Szép beszéd Kárpát-medencei nemzetközi szakasz, Győr

Tárkányi Anna XII.A különdíj

•Édes Anyanyelvünk Kárpát-medencei szakasz, Sátoraljaújhelyen

Kádár Boglárka XII.A Kazinczy-érem és különdíj

•Mikes Kelemen Magyar Nyelv és Irodalom Tantárgyverseny megyei szakasz

Moldován Tamara IX.C dicséret

Ladányi Laura X.C dicséret

Pető Dóra X.C dicséret

Kádár Boglárka XII.C I. díj

Kürti Báborka XII.A III. díj

•Poveste in Acuarela Nemzetközi Művészeti Verseny

Bartha Margaréta X.C I. díj

•Mindennapok fizikája-csapatverseny megyei szakasz

Szőke Dóra, Furu Dorottya, Kovács Edina, Varga

Johanna X.C I. díj

•Ifjú szívekben-1956 Erdélyben

Kovács Edina, Szőke Dóra, Varga Johanna, Szász

Szilárd X.C I. díj

Végh Ervin, Szilágyi Dávid, Szabó Johanna, Török

Zsófia, Zdrobe Tamás XI. C II. díj

•Protestáns Felekezetek Olimpiája

Sütő Tímea XII.A megyei szakasz I. díj, országos szakasz dicséret

•Atlantisz Harangoz- szavalóverseny- országos szakasz

Péntek Balázs XII.A I. díj

•Kórusolimpia megyei és zonális szakasz

Líceumi kórus I. díj

•1848-1849 emlékművei Kolozsváron-megyei szakasz

Bándi Dávid, Essig-Kacsó József, Kudor Adorján,

Miklós Gergő-István, Simon Örs XII.C I. díj

MIKUNAP
2023

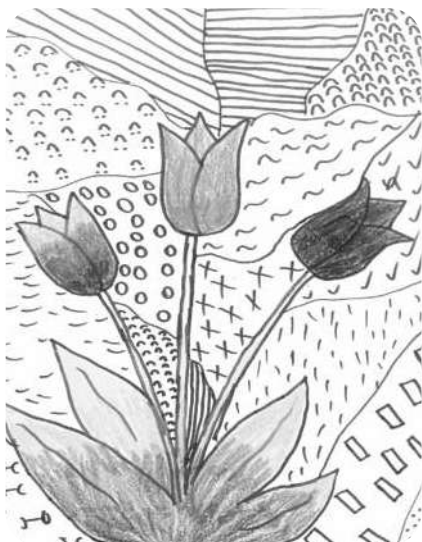

Ilyés Kata

Kozma Tímea: Lovagolni volna jó

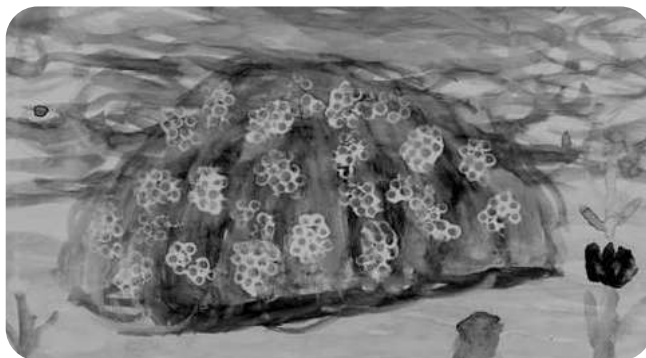
Lovagolni volna jó,
szép zöld mezőkön.
Ennél jobb érzés nincs a földön!
Vágtázni, meg ügetni,
sétálni meg ugratni.
Szép tájakat látni,
A világot bejárni!
A lóval együtt mozogni!
Mások szerint nem sport, könnyű...
Mondja az, ki nagyszerű!
A legszebb sport a világon,
veszélyes, de nem bánom!

Dörner Klára

Peti Dorka: Édesanyámnak

Ha beteg voltam, gyógyítottál,
Ha rosszul voltam, ápolgattál,
Ha szomorú voltam, vigasztaltál,
Ha boldog voltam, megnyugodtál.
Elmondom hát végre neked,
Hogy én mennyire szeretlek.
Nem mondom elégszer, tudom
De remélem, hogy te ezt tudod!

Filep Vera

Szakács Zsófia Krisztina: Az öcsém

Az öcsém egy iszonyatos teremtmény!
Amit akar, elér.
Ha megleli a prédát,
Lecsap!
Rámászik, szorítgatja,
Nyikorog, nyöszörög,
Tiszta ördög!
És ha elérte, mit akart,
Visszavonul rejtekébe.
Örül a kis ravasz!
Irigylem, mert mindent megkap!

Zilahy Péter

[illegible]

Aranyköpések

D: A szerda nekem nem jó,
megyek el a családdal.
T: Milyen családdal?

T: Három ember nem
csinál kommunizmust!

T: Lehetek én
a tanár?

a diák forog
T: Ne forogj, mint a ringlispíl!

T: No, gyerekek, nézzünk nőket!

T: Ha mindent ebbe a témába
teszel, ebből zakuszká lesz.
Mármint finom a zakuszká,
de...

kicsengetés után pakol
T: A lelked fontosabb, mint a tolltartód.

T: Mi történt veletek?

D1: Malária.

T: Ez úgy tűnik, egy biokémiás vicc.

D2: Erről tanultunk románórán.

D: Nem értem, hogyan kerültek
ide ezek a gondolatok.
T: Átúsztak az óceánon.

T: Te mit kérsz? Kiskacsát?

T: Mi a rövidzárlat?

D: Egy kis időre elmegy az áram.

T: Hova megy? Nyaralni vagy sétálni?

egyetemista nem tudja beindítani a vetítőt

D: De, tanárnő, ez könnyű!

T: Jól van, én angol egyetemet végeztem.

D: Hát én meg csak nyolc osztályt!!

T: *keresi a duplicate-et a vetítéshez*
D: 4 kocka P
T: *side eye*

Rajz: Moldován Lenke XI.C

Film és sorozatajánló

Kismenők:

A mai világban olyan sokszor kerül szóba a környezetvédelem és az öko-barátság, hogy biztosra veszem, vannak bőven közöttetek olyanok, akik már unalmasnak, elcsépeltnék gondoljátok ezt a témát. Ritka, hogy egy film képes legyen új szemszögből láttatni ezt az örökzöld témát, és olyan történetet tárni a nézők elé, amelyik tényleg izgalmas, fordulatos és aranyos.

A 2023-ban megjelent Pierre Salvadori által rendezett francia vígjáték egy korzikai kisvárosban élő öt 12 éves gyermek kalandjait mutatja be. A történet koncepciója, alaphelyzete egyszerű: a gyerekek városának ökoszisztémáját, különösen a közeli folyót rettenetesen szennyezi a

Chambon gyár. A gyerekek küldetése az, hogy ezt a borzalmas gyárat felrobbantsák, megmentve környezetüket és az imádott folyót. Viszont nem is ifjúsági filmről beszélünk, ha közben nem ütköznek rengeteg akadályba, és nem bonyolódna mulatságos helyzetekbe.

Nekem különösen tetszett, hogy az öt főszereplő gyerekek mennyire különbözik egymástól, mennyire más az értékrendjük, és mégis mennyire egymásra találnak. Az aktivista Cat, a bátor és hűséges Antoine, a barátságos Fouad, Sami, akinek lázadásra van szüksége, és végül a személyes

kis kedvenc, a kicsit furcsa, de annál szerethetőbb és viccesebb Aimé. Az első négy gyerek a közös cél érdekében alakul igazi bandává. Eredetileg Aimét csak azért fogadták be, hogy a szavazáson ne párosan legyenek, de ahogy bonyolódnak az események, és rájönnek, hogy egy embert nem lehet „csak egy kicsit elrabolni”, Aimé is a csapat teljes jogú tagjává válik, és végre életében először igazi barátság és szeretet övezi.

Mindenkinek ajánlom ezt a filmet, aki szeretne egy jót kacagni, izgulni, fogni a fejét idegességében, elgondolkodni azon, hogy az embernek nincs joga kihasználni a természetet, azon, hogy a gyerekek milyen őszintén ragaszkodnak egy üggyhöz, a sorstárshoz, hogy mennyire fontos nekik a szeretet, és persze azoknak is élmény lehet a film, akik hisznek a barátság felszabadító erejében.

Moldován Tamara IX.C

Úriemberek:

Az új, Netflixes Úriemberek című sorozatnak nincs sok köze az azonos címmel rendelkező, 2019-es filmhez, amelyet ugyanaz a rendező rendezett, de ettől függetlenül a sorozat nagyon jóra sikeredett. A törté-

net főszereplője az arisztokrata Eddie, aki épp Törökországban szolgál mint katona, de hirtelen hazahívják, mivel édesapja elhunyt. A probléma ott kezdődik, amikor a végrendeletet olvassák, és kiderül, hogy nem az elsőszülött báty, a kokainfüggő Freddy kapja meg a vagyont, hanem Eddie.

Így a végrendelet szerint az öcs kapja meg a hercegi rangot, az óriási birtokot és a családi vagyont. Ezek után minden a feje tetejére áll, amikor a főszereplő megtudja, hogy a teljes családi birtokon egy fűgyár működik, amit Susie Glass üzemeltet. Ebből kerekedik ki aztán a nagy pókháló, amiből nehéz kigabalyodni, de a cselekménybonyolítás tele van stílusos fordulatokkal, zenével, gyönyörű vágásokkal, remek színészi játékkal, na meg persze temérdek mennyiségű akcióval. Műfajában egyedi, kiemelkedő darab, versenytársa nem akad. Ennél nem is érdemes többet tudni erről a sorozatról, ha érdekel, vágj bele, mert az Úriemberekkel nem lehet leállni. Aki végignézi, az első kérdése az lesz, hogy: „Miért nincs második évada?”.

Albert Attila X.C

Könyvajánló

Matt Haig: Éjfél könyvtár

Gondolkodtál már azon, hogy mennyire nagy hatással van minden döntésünk az életünk alakulására? Nem csak a nagy és nehéz döntéseink, hanem a legapróbb elhatározásaink, kevésbé tudatos cselekedeteink is folyamatosan formálnak és alakítanak minket. Matt Haig időszerű regényében a főhős kap egy második esélyt az életre, amelyben sokféle lehetőség közül választhat.

A könyv főszereplője, Nora Seed életét megalapozták a rossz döntések, az elszalasztott lehetőségek, mígnem Nora annyira mélypontra kerül, hogy már csak túlélni szeretné mindennapjait. Az sem segít helyzetén, hogy rátalál halott cicájára az úttest mentén, így ezzel elveszíti egyedüli barátját. Ekkor határozza el, hogy véget vet életének. Viszont az élet nem akarta elhagyni őt.

Nora egy óriási könyvtárban ébred, ahol nem létezik az idő és a tér, csupán a végtelennek tűnő könyvhalom. Itt egy régi ismerős képében vár rá a könyvtáros, aki elmagyarázza neki, hogy az élet és halál között létezik egy könyvtár, melyben minden kötet egy lehetőség arra, hogy kipróbálja, hogyan élhette volna másként életét. Minden kötet Nora életének egy másik lehetőségét jelentette, mind azonos pontból indulnak az időben, vagyis attól a naptól, éjféltől. Végül rábukkan egy kötetre, mely különbözött a többitől, az volt a Megbánások könyve. Élete minden megbánása, születésétől kezdve, ott rejlett a lapokon. Ekkor eldönti, hogy ad még egy esélyt az életnek, és kezdetét veszi a tökéletes élet keresése.

A könyveket kinyitva meg tudja tapasztalni, hogyan alakult volna élete, ha egyes esetekben más elhatározásra jut, viszont ez sokkal nehezebb, mint elsőre gondolta volna. A dolgok nem mindig úgy alakultak, ahogyan ő arra számított, és választásai hamarosan életveszélybe sodorják. Vajon sikerül-e megtalálnia a saját útját, mielőtt kifutna az időből?

Matt Haig könyve a belső küzdelemről szól, a reményvesztettségéről és a beletörődésről. Arról, hogy hogyan juthat el egy ember odáig, hogy feladjon mindent, hogy megszabaduljon a véget nem érő monotonitástól és fájdalomtól. Rámutat arra, hogy milyen könnyű gyászolni az olyan életeteket, amelyeket nem élünk, hogy könnyű az elszalasztott lehetőségek után vágyakozni, könnyű mások szemüvegén néznünk magunkat, és könnyű elfelejteni azt, hogy kik is vagyunk valójában. Könnyű bánkódni a végtelenségig, míg aztán szembesülünk a rohamosan múlt idővel. Egy nagyon fontos dolgot értet meg velünk Haig, mégpedig, azt, hogy „elég, ha egyetlen ember vagyunk” és abból hozzuk ki a legtöbbet, hisz a lehetetlen csak azáltal válik lehetőséggé, hogy élünk, és talán ezáltal mi is képesek vagyunk átírni a saját megbánásaink könyvét..

Ladányi Laura GrétaX.C

„Jó várni és megadással lenni az Úr szabadításáig.”
(Jeremiás siralmai 3: 26)

A várakozás szóról egy hosszú időintervallum juthat eszünkbe, így amikor azt mondják, hogy várjunk, általában türelmetlenek vagyunk. Arra gondolhatunk, hogy például hány ezer évet várt az ószövetségi nép, hogy eljöjjön az ő üdvözítője? Hol türelemmel, hol türelmetlenül, de várták a Messiást, és a lényeg az, hogy a Messiás meg is érkezett. Ugyanúgy most nekünk is ez a feladatunk: várjunk áldott várakozásban az Úr érkezésére. Legtöbbször nem tudunk várni számunkra fontos dolgokkal, türelmetlenségünk miatt néha olyat teszünk, ami negatív hatással van ránk és a környezetünkre. Sokszor vagyunk türelmetlenek, hogy vajon mikor jön meg a rendelés, mikor lesz a kedvenc sorozatunknak új évada, de vajon előfordul-e, hogy az Urat várjuk ilyen türelmetlenül? Vannak tanulmányok, amelyek azt mutatják, hogy ez az izgatottság nagyon is egészséges. Szerintem az Úrra való várakozás a legegészségesebb, és a legszebb mind közül.

Jézus Krisztus szabadítása olyan, amit mástól nem kaphatunk meg, és ami által lehetetlennek tartott dolgok is lehetővé válnak. A türelem rózsát terem, szól a közmondás, és ha várunk a szabadításig, a legszebb rózsát kaphatjuk meg mind közül. A Jézus Krisztusra való várakozás a legszebb, mégis a legnehezebb, hisz nem tudjuk, mikor jön el, így talán még nehezebb türelemmel lenni, Ő viszont meg tudja adni az erőt és kitartást hozzá.

A türelmet és a megbocsájtást embertársainkkal szemben is gyakorolnunk kell, ami az egyik legfontosabb földi küldetésünk. Várjuk az Urat akár türelmetlenül, akár türelmesen, de ezt lehetőleg ne feledjük el!

Demeter Nimród X.A

Szerkesztők: Albert Attila, Ladányi Laura, Moldován Tamara,
Bartha Margaréta

Korrektúra: Rácz Melinda tanárnő

Fényképek: Bódi Zalán, Végh Ervin és Simon Örs

Elérhetőségek: therefcoltimes@yahoo.com

Készült az Erdélyi Református Egyházkerület

Misztótfalusi Kis Miklós Sajtóközpontjának nyomdájában